

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
6 У. 11090/15
11.01.2018. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца “А.А.” А.Д. ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Јован П. Мићић, адвокат из Београда, Илије Гарашанина бр. 33/5, ради поништаја решења туженог органа Министарства привреде Републике Србије, број 07-00-460/2015-05 од 14.05.2015. године, у предмету признавања својства странке, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Министарства привреде Републике Србије, број 07-00-460/2015-05 од 14.05.2015. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем донетим у извршењу пресуде Управног суда 12 У. 1755/12 од 29.01.2015. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца против закључка Агенције за приватизацију Републике Србије број: 646-0503/03 од 25.02.2010. године (заведен под истим бројем од 05.03.2010. године), којим се одбацује захтев тужиоца за признавање својства странке у управном поступку пред Агенцијом за приватизацију, из разлога што је наведени поступак окончан решењем Министарства економије и регионалног развоја број 464-02-18/2007-04 од 29.11.2007. године, којим се у ставу I диспозитива даје сагласност на Одлуку надлежног органа предузећа ДП “В.В.” из ..., на основу које је закључен уговор о преносу оснивачког удела без накнаде на предузеће ДП “Б.Б.” из ..., II Ов. бр. ... од 22.12.2006. године и Анекс уговора II Ов. бр. ... од 22.12.2006. године, односно конвалидирају се предметни уговори и анекс уговора, у ставу II диспозитива, поништава решење Агенције за приватизацију број 646-0706-ЗДС/03 од 07.06.2007. године и у ставу III диспозитива, даје се сагласност ДП “Б.Б.” из ... на одлуке Скупштине предузећа број 10 и 11 од 04.07.2007. године и за продају радионице и гараже (335+225) укупне површине 620 м2 које се налазе на кат.парцели ... КО ... и средства за међуфазно и финално пеглање која су ван употребе – пресе, столови за пеглање и столови за међуфазно пеглање и распеглавање.

У тужби поднетој Управном суду, дана 24.07.2015. године, тужилац преко

пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа и наводи да су се доносиле пресуде Управног суда У. 22089/10 од 10.11.2011. године и 12 У. 1755/12 од 29.01.2015. године поводом исте правне ствари, јер првостепени и другостепени управни органи не признају тужиоцу својство странке у управној ствари, наводећи да странка у управном поступку једино може бити предузеће које послује већинским друштвеним капиталом и при томе нижестепени органи се позивају на члан 398а Закона о предузећима и члан 456. Закона о привредним друштвима. Сматра да незаконито тужени не примењује одредбу члана 39. Закона о општем управном поступку и тужиоцу не признаје својство странке у управном поступку. Тужилац указује и на противзаконито поступање управног органа, који је донео решење којим је поништио првостепено решење и дата сагласност на закључени уговор о преносу оснивачких права и удела између приватизационих субјеката, иако се за то нису стекли законом прописани услови. Стога сматра да тужени орган правилно наводи чињенично стање, али да доноси одлуку која је сасвим супротна правним ставовима које је суд изнео у раније усвајајућим пресудама. Тужилац поново указује да је његов правни интерес детаљно образложен у ранијим тужбама и указује на закључак Агенције за приватизацију од 05.03.2010. године и од 20.04.2010. године, из чије садржине произлази да му је правни интерес несумњив, као и из наведених поднесака. Са наведених разлога предлаже да суд поступи у спору пуне јурисдикције и реши ову правну ствар, пошто уважи тужбу тужиоца.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени нашао да је правилно првостепени орган поступио када је донео ожалбени закључак имајући у виду да је члан 456. Закона о привредним друштвима, у делу који се односи на члан 398а Закона о предузећима, прописано да предузеће које послује већинским друштвеним капиталом не може без претходне сагласности агенцији надлежној за послове приватизације доносити одлуке о смањењу или повећању капитала; реорганизацији или реструктурирању; инвестиционом улагању; продаји дела имовине; оптерећењу имовине залагањем ствари или успостављањем хипотеке; дугорочном закупу; поравнању са повериоцима; узимању или одобравању кредита или издавању гаранција, већ ван тока редовног пословања, док ће одлуке донете супротно одредби става 1. овог члана поништити агенције надлежне за послове приватизације. Тужени констатује да из наведене законске норме произлази да странка у поступку пред Агенцијом за приватизацију једино може бити предузеће које послује већинским друштвеним капиталом, у конкретном случају то је предузеће ДП “В.В.” из На основу наведеног, узимајући у обзир да у поступку одлучивања у којем је донето

решење од 29.11.2007. године, којим се даје сагласност на Одлуку надлежног органа предузећа ДП "В.В." из ..., није одлучивано о праву "А.А." а.д. ..., овде тужиоца, да странка у поступку пред Агенцијом за приватизацију једино може бити предузеће које послује већинским друштвеним капиталом, а посебно имајући у виду да другостепени орган у поновном поступку отклања битну повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, тужени налази да су се стекли услови за примену члана 230. став 3. Закона о општем управном поступку због чега је одлучено као у диспозитиву решења.

Одредбом члана 69. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), прописано је да када суд поништи акт против кога је био покренут управни спор, предмет се враћа у стање поновног решавања по жалби, односно стање поновног решавања по захтеву странке у првостепеном поступку, ако је жалба била законом искључена (стање пре него што је поништен акт донет). Ако према природи ствари у којој је настао управни спор треба уместо поништеног управног акта донети други, надлежни орган је дужан да тај акт донесе без одлагања, а најдоцније у року од 30 дана од дана достављања пресуде, при чему је надлежни орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка.

Пресудом Управног суда 12 У. 1755/12 од 29.01.2015. године уважена је тужба тужиоца и поништено решење туженог Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије од 10.01.2012. године и наложено туженом органу да отклони недостатке и повреде правила поступка на које је указао наведеном пресудом, јер је суд нашао да, с обзиром на то да и поред чињенице да је поступак између ДП "В.В." и ДП "Б.Б." окончан доношењем решења туженог органа број 464-02-18/2007-04 од 29.11.2007. године, та чињеница не искључује право тужиоца да применом закона и предвиђених правних средстава штити своја права и на закону засноване интересе у које задира уговорни однос између ДП "В.В." и ДП "Б.Б.". Стога је констатовано да се основано наводима тужбе у том спору, указивало да је погрешан закључак туженог органа да примена одредбе члана 398а Закона о предузећима, у вези са одредбом члана 456. Закона о привредним друштвима, на које се тужени орган позива у образложењу оспореног решења, у конкретном случају искључује примену члана 39. Закона о општем управном поступку, са разлога што из наведене законске одредбе произлази да својство странке у управном поступку нема само лице по чијем је захтеву покренут поступак или против кога се води поступак, већ и лице које ради заштите својих права или правних интереса има право да учествује у поступку.

Одлучујући о законитости оспореног решења Управни суд је нашао да се основано тужбом указује на незаконитост оспореног решења, с обзиром на чињеницу да када суд поништи акт, против кога је био покренут управни спор, надлежни орган је везан правним схватањем и примедбама суда при доношењу другог акта уместо поништеног, сходно начелу обавезности пресуда донетих у управним споровима у смислу цитираног члана 69. Закона о управним споровима.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, Управни суд налази да

су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиоца, са којих разлога је тужени орган требало да поништи ожалбени закључак којим је одбачен захтев тужиоца за признавање својства странке и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или да поништи решење и сам реши управну ствар, применом одредбе члана 232. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97...31/01 и "Службени гласник РС" бр. 30/10), поступајући притом по примедбама пресуде Управног суда. Поред тога, оспореним решењем није отклоњена међусобна контрадикторност разлога за доношење одлука, како првостепеног, тако и другостепеног органа, нити се из образложења оспореног решења види шта је одлучено првостепеним закључком и из којих разлога је жалба против тог закључка одбијена.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила управног поступка, надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке на то изричито пристану, Управни суд је нашао да су се, у конкретом случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по жалби од стране туженог органа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), с тим што је тужени орган везан примедбама суда изнетим у овој пресуди, у складу са одредбом члана 69. став 2. наведеног Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 11.01.2018. године, 6 У 11090/15

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправа
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД